

נדזה מאנד כל מי
שי יכול לטיען בסיסו
הצואת ההספלה.
לганזחות
לו"ג רכ"ב,
אנ לנותה תלמיד
mdh036194741
@gmail.com

דברי השירה

וירבר משה באזני כל קהל ישראל את דבריו השירה הזאת עד תמס (זכרים לא)

מתורת מוריינו רביה יהודה אריה הלי זינר שליט"א
רב ביהכ"ג יזרחי שיריו ואוצר מרץ ב"ב

נערך ע"י א.ח.ב. • ניתן לקבל הגלילון במיל' mdh036194741@gmail.com

פרשת ויגש

צער שקורה לאדם זה הדבר שכעת hei טוב עבورو

כתב (מ"ה - י"ד) "ויפל על צוארי בנימן אחיו ויבך".

חו"ל דרישו שבכו על שני חרבנות בית המקדש.

ויש לשאול, מה עניינו של חרבן בהמא"ק להתגלות של יוסף הצדיק?

כתב השפת אמרת, ויתכן לומר ע"פ לשון הפסוק (שם א)"ולא יכול יוסף להתפרק...", כנראה שהייה מהצורך עוד לעכבר את עצמו, כדי לתקן את חטא של מכירת יוסף], ואם היה ביכולתם לתקן עד הסוף לא היה הגלות והחרבן. כאשר חכמים הגידו כי הכל נמשך מהשורש. והכלל כי עבودת האבות הנה לבנים רק שלא היה בכחם לשבול כל כך צער כאשר מעיד כתוב "ולא יכול יוסף...", لكن הרגש יוסף מיד שהייה החרבנות, והרי זה המעת שנשאר מהתקין אין יכולין לגמורו בדורות ומזה יש לבחון גודל עבودת האבות והשבטים.

עלינו למדוד מזה שלפעמים יש לאדם צער מסוים וזה קשה עבورو, ועכט הצער זה הכהפהה עבورو.

ר' שלום מודכי רובשקין, החסיד שניהל מפעל גדול לבשר בקשרות מהירות בעיר פוטסוויל שבמדינת איווה בארה"ב, נפל קרבן להלשנה בבית משפט אמריקאי והרשיעו אותו וגורו עליו עונש חסר תקדים לחלוון במספטים מסווג זה: עשרים ושבע שנות מאסר! זו הגזירה שקיבלה לפני כעשר שנים, יהודים באמERICA וברחבי העולם התפללו למענו ובקשו רחמים שיחדל לשבול ולהתייסר ותוبي עורכי הדין והמשפטנים, ניסו לבטל או לפחות לרक את גור הדין, אך ממש נראתה היה הכל ללא העיל, ודוקא בשלב שבו נדמה היה כי אפסו היסכיהם, לפעת התבשר ר' שלום מודכי ועמו כל הציבור שהתפלל למעןו ודאג לו כי נשי ארחה"ב دونלט רטאמפ חנן אותו והוא יוצא לחופשי! היה זה ביום החנוכה של שנת תשע"ח.

ידי רבבי מאיר ויזמן שליט"א, מראש ישיבת ברכת אפרים, הוסיף לי הספר הנ"ל, נתאר לעצמנו, אם בערעוריהם שהגישי בשנים הקודומות היה מקבל הקלה עונש מאסר, במקומן עשרים ושבע שנים בבית המשפט היה מפחית את העונש לעשרים שנה, לא היה יכול להגשים בקשחת חנינה מהנשיה, וכך גם לא יכול לצאת לחופשי בಗל שהשופט היה עקשן והשאיר את העונש שגורע עליו, זאת הייתה הסיבה לבקש חנינה וכן יצא לאחר שמונה שנות מאסר! דבר שלא היה יכול לקבל גם בערעוריהם.

עלינו להתחזק מסיפור זה שלפעמים קורא דברים שנראה לנו לא טוב וזה גופה הדבר hei טוב שיכול להיות, لكن עלינו להודות על כל דבר ודבר. הרב אהרון שפר שי"ר, שכשהיה באmericה עברו ניתוח מסוים, הוא התארח אצל אחיו לאחר מכן כדי להטאושש, ובאחד מהלילות חנוכה כל המשפחה יצאה למסיבה בשכונה, ובאותו ערב הוא מאד רצה ללכת לבית הכנסת כדי להתפלל שם, והחליט שכעת הוא יוצא, באמצעות הדרכ הרגיש לא טוב ושאינו יכול להמשיך עד בית הכנסת וחזור לבית אחיו. כשהגע שמע רעשיהם וראה שאחד החנוכיות נפלה על הרצפה והתחילה דליקה [רוב הבתים בארה"ב שעשוites מעץ], מיד הבין שעליו לכבות מה שיכול והזמן מכבי אש. רק הבית ניצל ממש. לאחר זמן נודע לו שהרגיש לו טוב בगל שקיבל מנת דם שלא מתאים לסוג דם שלו, והבין שקיבל מנת דם זו אך ורק כדי להציל את הבית של אחיו, ועד היום הזה אחיו מתקשר אליו להודות לו על החסד שהציל את הבית, וכל שנה יש ויכוח ביןיהם בחנוכה מי הצליל את מי... ~~

מספרים על יהודי שלאחר שיצא מהמקווה ביום חמישי, מיהר לעלות על האוטובוס לירושלים לכון תלה את השקית עם בגדיו על המתלים של המקווה, וחשב לעבור באותו ערב ליד המקווה כדי לחתת את השקית שלו בחזרה. בערב שכחanza, וביום שישי נזכר שהיתה מודעה בכניסה למקווה שכל מי שמשאיר את חפציו בשיטה המקווה עד יום חמישי בלבד בלילה זה על דעתם בגין הפקר והנהלת המקווה מרשה לעצמה לזרוק את הכל לפה. בכל זאת הילך למטה לזראות אלו השאירו את השקית שלו, וכשהגיעו לשם ראה שיש רק שקית אחת ובו פתק "אבקש סליהה שבטעות אתמול לךחתת את השקית זה הביתה, והיום בבוקר התברר לי שלקחתת השקית של מישחו אחר, שכן אני מחזיר אותו למקום". ~~

על האדם להפוך את הגשמיות לרוחניות

"ויפל על צוארי בנימן אחיו ויבך ובנימן בכח על צוארו" (מ"ה - י"ד).

ויש לשאול, למה התורה מדגישה שבכו אחד על השני שנפל על הצואר דוקא? מה נקודה זו חשובה כאן? בעלי המוסר מסבירים שהצואר הוא מקום החיבור בין הגוף בראש, דהיינו בין רוחניות לגשמיות, הם בכו על בית המקדש, שהוא החיבור בין ישראל לאבינו שבשמיים ע"י קרבנות ועובדות בית המקדש.

אם מצלחים לעשות חיבור בין הגשמיות לרוחניות אז גם הגשמיות נהפק לדבר רוחני. כתוב בשולחן ערוך הרב (הלכות תלמוד תורה פרק ג' ס"ס ב'), "אמרו חכמים דורות הראשונים עשו תורה קבוע ומלاكتם עראי זה וזה נתקיים בידם".

ויש להבין מה הכוונה "זה וזה", וכי הרווחו את הכל? הרי הימים אנו רואים בעינינו הפוך! תלמידי התורה אינם עשירים. ויש להסביר שמי שעשוה תורה קבוע גם מלאכתו והפקת לדבר רוחני, ורק גם על מלאכתו קיבל שכר בעולם הבא, משא"כ אלו שתורתם עראי ומלاكتם קבוע 'זה וזה לא נתקיים בידם' כי גם הכספי שמרוחחים נשאר גשמי ואינם מקבלים שכורים בעולם הבא על כן.

עלינו לדעת שככל מה שיש לנו בעולם הזה זה רק דברים אמצעים כדי לחבר את עצמנו לעולם הבא, ועלינו לנצל זאת ולהפוך כל דבר ודבר שאפשר לדבר רוחני וכן לקבל את השכר בעולם הבא.

לפניהם כמה שבועות היה סיום מסכת עירובין בברור פארק. ספרו בסיום על היהודי שעבוד כאינסטיטטור, שקבע לעצמו להשתתף כל יום בשיעור דף הימוי בשבוע תשע בערב, ויום אחד קיבל טלפון בערב מadam אחד שגר קרוב אליו שבקש שיבא לתיקן איזה דבר בביתו, התחליל לחשבון שיש לו שיעור קבוע בתשע ולפי הנזtones שקיבל יכול להגיע לשיעור. כשהגיע למקום ראה שצרכיך יותר זמן מה שחייב, וכך סיכם מראש עם בעל הבית שהוא מוכן להתחילה את העבודה בתנאי שאתה לא יספק למגורו את עבודתו בשבוע שטונה וחצי בערב הוא עוזב את המkos מישר בטענה. בעל הבית היה קצת בהלה ובכל זאת הסכים לתנאי. והוא כשהזמן הגיע האינסטיטטור אמר לו שהוא מצטרף שלא הספיק לגמור, בע"ז חבר שלו יגיע יותר מאוחר בערב לgomor את העבודה שהחלה. ענה בעל הבית שאנו מסכים לך, כי הוא בחור רק בו, لكن עליו לגמור מתי שיוכל. למחמתה, כשהיא ניסתה חזר לעבוד, סיפר לו הבעה "ב' שכלה היליה לא הצלחה להירדם וחשב" איך יכול להיות שבן אדם שעובד קשה לפוננסתו עוזב את הכל בשבייל לימוד התורה?", עד כדי כך שבעל הבית רצה להוסיף לו כמה מאות דולרים. האינסטיטטור לא הסכים לקחת את התוספת ואמר "כי טוב שחורה מכל שחורה".

ללוות את השני ולהתענין במצוותו זה להחיות נפשות

"וירא את העגולות אשר שליח יוסף" (מ"ה - כ"ז).

כותב רש"י (ד"ה את כל דבריו יוסוף), סימן מסר להם بما היה עוסק כשפירוש ממנו, בפרשת עגלת ערופה, זהו שאמר וירא את העגולות אשר שליח יוסוף ולא אמר אשר שליח פרעה.

ויש להבין מה הרמז זה שעסקו דוקא בפרשת עגלת ערופה.

משמעותי, כתוב בפרשת עגלת ערופה (דברים כ"א - ז) "וידינו לא שפכה את הדם הזה", דהיינו שננתנו לו אכילה שתיה וקיימו לויה, אם היו מלווים אותו היה מקבל כוח להילחם נגד הרוצחים שלו, כי כך היה מרגיש יותר טוב מולם. ומבוואר במדרש שכשiosoף פירש מעקב היה יעקב מלוח אוטו עד עמק חברון, כדפירש רש"י לעיל בפסוק (ל"ז - י"ד) "וישלחו מעמך חברון", יוסוף אמר לו חזור בן, אמר לו יעקב אני רשי לחזור שחביב אדם ללוות חבריו, ובזה שליח לו עגולות יוסוף רצה לרמז לע יעקב אבינו שצדקה וזה נתן לו כוח במשך כל השנים האלה. וההסבר שיעקב אבינו לא האמין שישוף הצדיק עדין חי, הפטת הוא שמדוברים על חיים הרוחניים. כי אצל צדיקים ההסביר לחיים זה חיים רוחניים. הם אמרו לע יעקב שישוף עדין חי והוא מושל בכל ארץ מצרים, באוטו זמן יעקב לא האמין שהוא עדין חי מבחינה רוחנית כי אין זה יכול להיות שהוא מלך במצרים? הרי מצרים היה מקור הטומאה של כל העולם! ואחריו שהוא ראה את העגולות שזו רמז לעגלת ערופה הוא הבין שישוף מرمז לו שממנו קיבל כוח להישאר קשור לרוחניות, וכך יעקב אבינו ראה שישוף הצדיק עדין שיק ל תורה.

נראה בעיניינו שלחו זה דבר כדי אבל מכאן רואים שככל פועלה קטנה עשויה רושם ומהיה את האדם פשוטו, ואי אפשר לדעת כמה זמן זה משפייע על האדם, ועד כמה האדם מתחזק מזה.

ראש ישיבת פונייב' לצעירים מラン הגרמי" לפקוביץ צ"ל היה אומר, שישוף הצדיק היה לומד חברותא עם אביו, מזה יצא הקנהה של אחיו, זרכו אותו בברור ולאחר מכן מכורו אותו וכן ירד למצרים, כשהגיעו לשם עבר אצל פוטיפר ומשם ירד לכלא, יוסף היה צריך להיות האדם המכני שברור בעולם אחריו כל החירות האלו, אבל באוטו רגע שראה שני גויים שישבו אותו בבית סוחר התענינים בשלומם וניסה לעזור להם, כפי שתובב בפסוק (מ' - ז) "וישאל את סריסי פרעה אשר אותו במשמר בית אדניו לאמר מדוע פניכם רעים היום", מאיפה היה לישוף את כל הכוחות האלו? התשובה היא מהלווי של יעקב אבינו!

אחד טוביה מרששו שורשים לדורי דורות".

וידעו הסיפור על בחור שלמד בישיבה ולא מצא את המקום שלו, אף אחד לא הסתכל עליו, אף אחד לא התייחס אליו, הוא הרגיש שהוא לא שווה כלום, עד שiom אחד החליט לעזוב, ובאותו יום בדרכו לחדר אוכל מישחה אמר לאוטו בחור "בוקר טוב מה נשמע? איך אתה מרגיש?....", אז אותו בחור חשב לעצמו שיש מישחו שכן מתענין בו, והחליט להישאר ונשאר בן תורה.

ברחוניות לא להיות אידייש אלא צריך איכות

"ואת יהודה שליח לפניו אל יוסוף להורות לפניו גשנה" (מ"ו - כ"ח).

כותב רש"י בשם המדרש, להורות לפניו לתיקן לו בית תלמוד שמשם יצא הוראה.

לכוארה זה פלא, למה צריך לטלוich לפניו, הרי כשיגיע לשם יראה איפה לפתוח הבית מדרש וכו'?

משמעותי להסביר ע"פ מה שכתוב בפרק אבות (פרק ו' משנה ט)" אמר רב יוסף בן קסמא, פעם אחת הייתם מהלך בדרך ופגע בי אדם אחד, ונתן לי שלום, והחזרתי לו שלום, אמר לי, רב, מאייזה מקום אתה, אמרתני לו, מעיר גודלה של חכמים ושל סופרים אני, אמר לי, רב רצונך שתדרור עמנו במקומו ואני אתן לך אלף אלף דנרי זהב ואבני טובות ומרגליות, אמרתני לו אם אתה נותן לי כל כסף זהב ואבני טובות ומרגליות שעולום, איני דר אלא במקומות תורה, וכן כתוב בספר תהילים על ידי דוד מלך ישראל, טוב לי תורה פיך מאלפי זהב וכסף", התנא מלמד אותנו מה העיקר ומה הטעפה, בראשית ברא אלקים בשבייל ישראל שנקרה ראשית, בשבייל התורה, כל העולם נברא בשבייל ישראל שמקדים את התורה. כעין זה מצאנו שם בונים בית רפואה, המטרה היא כדי לרפאות חולמים, האמצעי הוא הרפואה ע"י רופאים ותרופות, אם המטרה היא פרנסת וחולמים הם אמצעים לא שיק שהבית רפואה יתקיים. כך הנמשל זהה, כל העולם נברא עבור קיום התורה!

יש לשאול, למה רב יוסי בן קסמא אמר "אני דר אלא במקומות תורה", הרוי יכול ליכת שם ולפתח מוסדות וכך המקומות היה מקומות תורה?! התשובה היא שאין אדם עובר מקום למקום ואמור לעצמו "נראה מה יהיה", מי אומר שהיה שם מקום תורה? מי אומר שיצילח לפתוח שם מוסדות תורה? לכן מוקדם צריך להיות בטוח שיש אפשרות, ורק לאחר מכן הולכים, וחלילה לא להיפן.

ידוע שפעם היהודי הגיע מרן החפץ חיים צ"ל ובישר לו שאחד מהנגידים העשירים בעולם נפטר בארה"ה, כשהיה היהודי ראה שהחפץ חיים נשאר אידייש, המשיך בספר שלו גביר היה מה בניינם. אמר לו החפץ חיים "גם אני מכיר יהודי שנפטר ביום אחרונים והשאיר מהה בניינם". היהודי שאל את החפץ חיים "מי זה היה?". החפץ חיים ענה לו "הסנדל", נכון שהוא היה עני אבל זה שהיה כאן בראדיין השאיר מהה בניינם בעיר".

מהן החפץ חיים רצה שהיהודי יבין שהעוור של האדם זו לא המודד האמתי, אלא התורה ומעשיים טובים שלו. אם אחד קם בבוקר לאחר זמן קריית שמע ונשאר אידייש, ולמחרת יש לו פגישה ובסוף לא קם, ומגיעה להתלונן למה לא העירו אותו? היה לי פגישה היום? אפשר לענות לו 'אתמול עבר זמן קריית שמע ולא ביקשת שייערו אותו' היה שמה, אז למה לפגישה יעירו אותו? כל בוקר יש לאדם שתי מחשבות סותרות, מחשבה ראשונה "ויהלום שנית" ומחשבה שנייה 'לקום גיבור כארוי לכבוד הקב"ה', וכן בוקרanno אמרם "מודה אני..." ולא "אני מודה...", אין "אני" כאן כי הכל עברו ורבונו של עולם.

עלינו להסתכל על הדברים הרוחניים המלווים אותנו יום יום, וכך נצlich לחבר את הגשמיות לרוחניות ונתקרב להקב"ה, ונזכה שיבנה בית המקדש במהרה בימינו ו吞ן חלקו בתורתך ותמלוך علينا כי מוחכים אנחנו לך מתי תמלך בציון, ובנה ירושלים עיר הקודש ב מהירה בימינו, Amen.